

## Arrest

**nr. 349 609 van 30 juni 2026**  
**in de zaak RvV X / II**

**Inzake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS**  
**Lange Lozanastraat 24**  
**2018 ANTWERPEN**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat D. GEENS.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 17 januari 2022, dient op 11 juni 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 6 oktober 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 12 november 2025. Verzoeker werd in het kader van een eerder verzoek om internationale bescherming reeds gehoord op 2 maart 2023 door het CGVS.

1.3. Op 27 februari 2026 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

*“U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtoun origine. U bent geboren op 1 januari 2003 in het dorp Ghazi Abad Ganda Chesma, district Tagab, provincie Kapisa, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde daar samen met uw ouders, broers en zussen. U praktiseert de soennitische islam. U ging niet naar school maar volgde religieuze lessen in de plaatselijke moskee. Verder hielp u af en toe uw vader, die landbouwer was, op de velden. Uw vader ging af en toe in Iran werken en verbleef er van 2018-2020.*

*Voor uw vertrek uit Afghanistan namen de taliban veel jonge mannen gedwongen mee. Ze kwamen in uw plaatselijke moskee prediken over de voordelen van jihad. Ze namen u twee maal mee met hen. De eerste keer kon u zelf ontsnappen. De tweede keer stond de malek garant voor u. Een derde keer namen ze u mee en sloten u een jaar op in hun plaatselijke gevangenis, waarna u erin slaagde te ontsnappen. Na een gesprek met uw vader, kwamen jullie tot de conclusie dat u het land diende te verlaten.*

*U reisde via Iran en Turkije en kwam het grondgebied van de EU binnen via Italië waar uw vingerafdrukken op 25 december 2021 werden afgenomen. U verliet het land zonder er internationale bescherming aan te vragen en reisde via Frankrijk door naar België waar u aankwam op 17 januari 2022 en een dag later een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd op 19 juni 2023 beëindigd nadat u zonder geldige reden niet aanwezig was op het persoonlijk onderhoud bij de DVZ. Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten, diende u op 11 juni 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat de taliban u een dreigbrief hebben gestuurd waarin ze u ervan beschuldigen te hebben gewerkt voor de voormalige overheid. Nadat de toenmalige malek kwam te overlijden, besloot uw vader om met uw overgebleven gezinsleden te verhuizen naar de provincie Baghlan. Daar hebben de taliban uw vader op 2 oktober 2025 meegenomen opdat hij u aan hen zou presenteren. U heeft sindsdien geen informatie meer over hem vernomen.*

*Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan dat de taliban u zullen vervolgen omdat u telkens wegliep toen ze u wilden rekruteren. Daarnaast vreest u de dorpelingen waarmee de neven van uw vader een geschil hadden. Tot slot verklaart u dat de taliban u zullen vervolgen omdat u verwesterd bent.*

*Ter staving van uw verzoek legt u een certificaat neer van de Nederlandse taallessen die u volgt en een USB-stick met als inhoud: een dreigbrief van de taliban en een video waarop een man wordt weggeleid door twee gewapende mannen.”*

## 2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de (oude) artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

*“1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.*

*De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.*

*2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.*

*Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.*

*Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.*

*Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.*

*Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging*

behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker, bij een terugkeer naar Afghanistan, een oprechte vrees heeft voor zijn leven.

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Verzoeker gaf, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, op overtuigende wijze aan welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft indien hij zou dienen terug te keren.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud erop gewezen dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker heeft dan ook naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden.

Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker (zoals zijn intellectuele capaciteiten).

5. Uit de voorliggende stukken kan worden afgeleid dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit, Pashtoun is van origine, afkomstig is uit het dorp Ghazi Abad Ganda Chesma, district Tagab, provincie Kapisa, waar hij tot zijn vertrek verbleef.

Hij stelt geen seculiere scholing te hebben gevolgd, wel religieuze lessen in de plaatselijke moskee, en af en toe zijn vader te hebben geholpen op de velden.

Hij gaf duidelijk aan dat de taliban in zijn regio regelmatig jonge mannen meenamen en in de moskee propaganda voerden over “jihad”. Verzoeker gaf aan dat hij hierom meermaals door hen meegenomen werd: de eerste keer kon hij ontsnappen, de tweede keer zou de malek garant hebben gestaan, en de derde keer werd hij volgens zijn relaas opgesloten in een lokale gevangenis van de taliban waarna hij erin slaagde te ontsnappen.

Na overleg met zijn vader, werd besloten dat verzoeker Afghanistan moest verlaten.

Verzoeker reisde vervolgens via Iran en Turkije, kwam de Europese Unie binnen via Italië (waar op 25 december 2021 vingerafdrukken werden afgenomen) en reisde door naar België, waar hij op 18 januari 2022 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Dat verzoek werd vooreerst beëindigd op 19 juni 2023 omdat hij zonder geldige reden niet aanwezig was op het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zonder België te verlaten diende hij op 11 juni 2025 een tweede verzoek in.

In het kader van de huidige aanvraag stelt verzoeker dat de taliban hem een dreigbrief hebben gestuurd waarin zij hem beschuldigen te hebben gewerkt voor de voormalige overheid, dat zijn gezin na het overlijden van de vroegere malek verhuisde naar Baghlan en dat de taliban op 2 oktober 2025 zijn vader hebben meegenomen om hem ertoe te dwingen verzoeker aan hen “te presenteren”, waarna er geen nieuws meer is over zijn vader.

Ter staving legde verzoeker een certificaat van Nederlandse taallessen neer, alsook een USB-stick met een dreigbrief en een video waarop een man door twee gewapende mannen wordt weggeleid.

6. Het Commissariaat-generaal verwerpt het relaas in hoofdzaak doordat het (i) ernstige twijfels uit over verzoekers leeftijd en hieruit een algemene geloofwaardigheidsaantasting afleidt, (ii) zijn verklaringen over gedwongen rekrutering en detentie/ontsnapping ongeloofwaardig acht in het licht van algemene EUAA/EASO-bronnen over rekrutering, (iii) tegenstrijdigheden en “weinig doorleefde” verklaringen inroept over de moskee en lokale talibanfiguren, (iv) verzoekers gedrag als “niet logisch” kwalificeert (na ontsnapping telkens naar huis gaan), (v) zijn verklaring over de verdwijning van zijn vader en de verhuis naar Baghlan als onaannemelijk beschouwt, en (vi) de bewijskracht van de dreigbrief en video minimaliseert als gemakkelijk te vervalsen.

Deze motivering schiet op meerdere punten tekort, zoals hieronder toegelicht.

7. Vooreerst is de manier waarop het Commissariaat-generaal met het leeftijdsaspect omgaat onevenredig, in het bijzonder met betrekking tot zijn gevolgtrekking.

Het klopt dat verschillende geboortedata in de procedure voorkomen en dat een leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij volgens de beslissing uitkwam op minstens 18 jaar op 28 januari 2022. Maar zelfs als verzoeker in België uiteindelijk meerderjarig werd geacht, kan dit gegeven niet automatisch worden gebruikt als een soort “master argument” om het volledige asielrelaas ongeloofwaardig te verklaren.

In de praktijk komen foutieve of wisselende geboortedata bij Afghaanse verzoekers vaak voor door gebrekkige registratie, reisagenten, tolken, of het “strategisch” advies van derden. Dat kan vragen oproepen, maar het ontslaat het Commissariaat-generaal niet van de plicht om de inhoudelijke kern van de vrees afzonderlijk en ernstig te beoordelen.

Door het leeftijdselement meteen als brede geloofwaardigheidsbreuk te gebruiken, wordt het dossier benaderd vanuit een sanctionerende benadering in plaats van vanuit een inhoudelijke risicoanalyse, zeker nu het gaat om feiten die - indien waar - tot een zwaar risico leiden (talibandetentie, ontsnapping, familiale druk via de vader).

8. Vervolgens is de afwijzing van de gedwongen rekrutering te sterk gebaseerd op een algemene regel (“taliban rekruteert zelden gedwongen”) zonder voldoende openheid voor lokale afwijkingen en zonder adequate toetsing van het individuele patroon dat verzoeker schetst.

Het Commissariaat-generaal stelt dat talibanrekrutering doorgaans “lokaal verankerd” is en zelden gebeurt via individuele gedwongen rekrutering zonder lokale vertegenwoordigers en leidt daaruit af dat verzoekers relaas weinig plausibel is.

Dit is een omkering van de toetsing: algemene landeninformatie mag richting geven, maar kan niet dienen als automatische weerlegging wanneer een verzoeker een concreet lokaal scenario schetst (moskee, specifieke talibanfiguren, malek die garant staat, detentie in lokale gevangenis).

Het Commissariaat-generaal had moeten onderzoeken of verzoekers verhaal - ondanks bepaalde vaagheden of incoherenties - in zijn kern kan passen binnen een lokale machtsrealiteit, zeker in een provincie als Kapisa met de aanwezigheid van de taliban en of het element “malek als garant” net wijst op lokale bemiddeling die het Commissariaat-generaal zelf als kenmerkend van lokale rekrutering naar voren schuift.

Door enerzijds te zeggen dat rekrutering via lokale banden gebeurt en anderzijds het element van de malek niet als mogelijke bevestiging maar als ongeloofwaardig detail te behandelen, blijft de motivering gebrekkig en onzorgvuldig.

Verder worden de tegenstrijdigheden die het Commissariaat-generaal aanwijst (bv. over de naam van de moskee/iman, het bestaan van vrijwilligers, de duur van detentie en het aantal keren “ontsnappen”) wel opgesomd, maar niet proportioneel overgewogen ten aanzien van de essentie: verzoeker stelt dat hij herhaaldelijk werd benaderd/meegevoerd, uiteindelijk langdurig werd opgesloten en ontsnapte, waarna zijn familie hem liet vertrekken.

Bij traumatische ervaringen en bij laaggeschoolde verzoekers zonder tijdslijn- of datumbesef zijn variaties in chronologie en detail niet uitzonderlijk.

Het Commissariaat-generaal had moeten motiveren waarom zulke variaties noodzakelijk de essentie van zijn vrees aantasten, in plaats van vooral te besluiten dat het “dus” niet gebeurd kan zijn.

Dit geldt des te meer waar het Commissariaat-generaal sterk leunt op de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl het eerste Belgische verzoek werd stopgezet wegens afwezigheid op het onderhoud en verzoeker dus nooit eerder zijn relaas inhoudelijk kon uitwerken in een volwaardige procedure, wat de kans op onvolledige of slecht gestructureerde verklaringen bij latere contacten verhoogt.

9. Ook de redenering rond het “onlogische gedrag” (na ontsnapping naar huis terugkeren, moskee blijven bezoeken) is te algemeen, zonder rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Mensen die onder druk staan, handelen niet noodzakelijk volgens een rationeel risicomodel.

Bovendien verklaart verzoeker dat de malek tussenkwam en dat zijn familie op het dorp bleef tot later.

Dit vraagt eerder een concrete toetsing van lokale beschermingsmechanismen (malek, clan, dorp) dan een algemene conclusie dat de dreiging “dus” niet ernstig was. Het Commissariaat-generaal gebruikt dit gedrag echter om de dreiging te minimaliseren, zonder te erkennen dat net in rurale contexten “naar huis gaan” vaak de enige optie is en dat sociale structuren (zoals een malek) tijdelijk bescherming kunnen bieden zonder het risico definitief weg te nemen.

10. Het meest problematische punt betreft de behandeling van het nieuwe, actuele element uit het tweede verzoek: het verdwijnen van verzoekers vader op 2 oktober 2025 en de door verzoeker voorgelegde dreigbrief en video.

Het Commissariaat-generaal verklaart dat uit de video niet kan worden afgeleid dat het om de vader gaat en noemt privévideo's weinig objectief. De dreigbrief wordt dan weer als gemakkelijk vervalsbaar bestempeld en bovendien “onlogisch” genoemd omdat een brief een ontsnapingskans zou geven.

Deze benadering is onzorgvuldig temeer gelet op de stukken waarover een verzoeker tot internationale bescherming vaak over kan beschikken, waar bewijs vaak indicatief is en waar het gaat om plausibiliteit en samenhang.

*Het Commissariaat-generaal had moeten onderzoeken of deze stukken - ook al zijn ze niet sluitend - de kans verhogen dat er wél actuele druk bestaat vanuit de taliban, zeker nu verzoeker een nieuw feit aanvoert na de machtsovername: de taliban zouden zijn vader meenemen om verzoeker te laten "presenteren".*

*In plaats daarvan wordt het nieuwe feit afgedaan met de redenering dat verzoeker te weinig details gaf over de nieuwe malek en dat hij onvoldoende vragen stelde.*

*Dit draait de bewijslast op een onredelijke manier om: in een context van communicatieproblemen, angst en beperkte middelen is het perfect mogelijk dat een verzoeker niet over alle lokale details beschikt of dat informatie schaars is. Dat mag niet automatisch de ernst van het feit (verdwijning/ontvoering van een ouder) ondergraven zonder een inhoudelijke toetsing van de plausibiliteit en de gevolgen.*

*11. Voorts wordt het luik "verwestering" te abstract behandeld.*

*Het Commissariaat-generaal stelt dat verzoeker onvoldoende aantoont dat zijn levensstijl een uiting is van politieke of religieuze overtuiging en dat hij gevormd is naar Afghaanse normen omdat hij tot 18-19 jaar in Afghanistan leefde, koranstudies volgde en de talibanregels kent.*

*Maar verzoeker legde wél een stuk neer over Nederlandse taallessen en verklaarde concrete vrees voor sociale beperkingen en talibanregels bij terugkeer.*

*Zelfs als dat niet automatisch vervolging bewijst, moest het Commissariaat-generaal die elementen in samenhang met de rest beoordelen: iemand die (volgens zijn relaas) al een problematisch verleden heeft met talibanrekrutering en die nu opnieuw wordt gevisieerd via zijn vader, kan bij terugkeer meer risico lopen bij controles en in een conservatieve omgeving, ook zonder "activistische" profilering.*

*De bestreden beslissing behandelt deze elementen echter grotendeels los van elkaar.*

*11. Gelet op al het voorgaande is de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd.*

*Om die redenen wordt verzocht de beslissing van het Commissariaat-generaal te vernietigen, minstens omdat zij geen correcte globale geloofwaardigheidsbeoordeling maakt en omdat hij - zelfs bij gedeeltelijke twijfel - de individuele risicoanalyse bij terugkeer naar Afghanistan ontoereikend heeft uitgevoerd in het licht van de actuele landeninformatie."*

### 3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 21 mei 2026 een aanvullende nota neer waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota kan gelezen worden:

*"De verzoekende partij wijst daarbij op de recente situatie in Afghanistan.*

*De actuele situatie in Afghanistan in 2025 kan vooreerst in geen geval los gezien worden van de machtswissel van augustus 2021, toen de de-facto autoriteiten, de Taliban, opnieuw de volledige controle over het land verwierven. Sindsdien is er sprake van een structureel en systemisch mensenrechtendeficit dat in 2025 nog steeds aanhoudt en door meerdere internationale organisaties uitvoerig wordt bevestigd.*

*De Verenigde Naties, en meer bepaald de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), hebben in hun kwartaalrapportages over de periode januari–maart 2025 en april–juni 2025 uitvoerig verslag uitgebracht van een context waarin mensenrechten op grote schaal worden geschonden. UNAMA*

documenteerde onder meer het voortzetten van rechterlijke lijfstraffen zoals geseling en steniging, het opleggen van strikte regels inzake “deugd en zedelijkheid”, en de systematische intimidatie, willekeurige arrestaties en beperkingen van de bewegingsvrijheid van burgers. Vooral vrouwen en meisjes ondervinden een uitzonderlijk zware druk: hun toegang tot onderwijs, werk en publieke ruimte wordt op structurele wijze ontzegd of ernstig beperkt. Volgens UNAMA weerspiegelt dit alles dat de situatie sinds 2021 geenszins genormaliseerd is, maar integendeel een blijvend klimaat van repressie en schendingen van fundamentele rechten in stand houdt.

Bronnen:

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: January–March 2025 Update (20 maart 2025)  
[https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama\\_update\\_on\\_human\\_rights\\_in\\_afghanistan\\_january-march\\_2025.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_update_on_human_rights_in_afghanistan_january-march_2025.pdf)

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update (23 juni 2025)  
<https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situation-afghanistan-april-june-2025-update-enps>

In juli 2025 publiceerden UNAMA en het VN-Mensenrechtenbureau (OHCHR) een thematisch rapport met specifieke aandacht voor personen die onvrijwillig naar Afghanistan terugkeerden.

Het rapport documenteert ernstige mensenrechtenschendingen jegens deze groep, waaronder foltering, mishandeling, willekeurige detentie en expliciete bedreigingen.

Terugkeerders met bepaalde of vermeende profielen – zoals vrouwen en meisjes die geacht worden de opgelegde gendernormen te schenden, voormalige ambtenaren en leden van de veiligheidsdiensten, journalisten, activisten of personen met een duidelijke connectie met westerse landen – lopen een aanzienlijk risico om in het vizier van de de-facto autoriteiten te komen. De VN benadrukken dat dit rapport een duidelijke waarschuwing vormt: het feit dat iemand reeds lange tijd buiten Afghanistan verblijft, biedt geen garantie op veiligheid bij terugkeer. Integendeel, langdurige afwezigheid en verblijf in het Westen kan net leiden tot een verhoogde verdenking of profilering.

Het rapport stelt nadrukkelijk dat staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het nonrefoulementbeginsel in het internationaal recht.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)  
<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Ook niet-gouvernementele organisaties schetsen in 2025 een consistent en verontrustend beeld.

Human Rights Watch rapporteert in zijn World Report 2025 over Afghanistan dat vrouwen en meisjes systematisch worden uitgesloten van onderwijs en werk, dat hun bewegingsvrijheid streng wordt ingeperkt en dat afwijkende meningen of journalistieke activiteiten aanleiding geven tot repressieve maatregelen zoals arrestaties en bedreigingen. Daarnaast wordt melding gemaakt van verdwijningen, foltering en andere vormen van mishandeling door de de-facto autoriteiten. De algemene humanitaire situatie blijft uiterst precair, met voedselonzeekerheid en beperkte toegang tot gezondheidszorg. Deze omstandigheden vergroten de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren, in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.

Bron: Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan.  
<https://www.hrw.org/world-report/2025/country-chapters/afghanistan>

Voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België is het van belang deze landeninformatie te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Een eerste relevant element betreft de lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan. Vele asielzoekers hebben hun land reeds jaren geleden verlaten en hun banden met Afghanistan zijn hierdoor sterk verzwakt. Uit de recente rapporten blijkt echter dat de de-facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een westers land of wegens afwijkend gedrag naar de maatstaven van de huidige machthebbers.

Dat betekent dat een langdurige afwezigheid niet in het voordeel van de betrokkene speelt, maar juist kan leiden tot een verhoogd risico bij terugkeer.

Het rapport van UNAMA/OHCHR van juli 2025 stelt dit uitdrukkelijk vast en waarschuwt dat staten hun internationale verplichtingen zouden schenden indien zij personen tegen hun wil naar Afghanistan zouden terugsturen zonder grondige individuele risicoanalyse.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)  
<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Dat verzoeker het laatste verslag van UNAMA wenst bij te brengen, uitgekomen in SEPTEMBER 2025.

<https://unama.unmissions.org/sites/default/files/n2522699.pdf>

Dat op het vlak van algemene veiligheid en mensenrechten het volgende opgemerkt wordt in dit rapport zowel doden, arbitraire arrestaties, foltering en mishandeling van leden van de regering of van de Afghaanse verdedigings- en veiligheidstroepen

Dat daarnaast de mensenrechten van terugkeerders riskeren geschonden te worden.

(nrs. 28 en volgende)

Lijfstraffen werden gedocumenteerd op zowel mannen (37) als vrouwen (16) (nr. 30)

De Moraliteitswet werd strenger toegepast:

Nrs. 32 en volgende

(...)

Dat het besluit van UNAMA in het algemeen de situatie in Afghanistan nog steeds als bijzonder problematisch catalogeert:

(...)

Dat de risico's ingeval van terugkeer dat de basisrechten en de mensenrechten van verzoekende partij geschonden zullen worden dan ook vaststaand is.

Dat deze schendingen bovendien duidelijk een gevolg zijn van de politiek gevoerd door de de facto overheden.

Dat de verregaande schending van de mensenrechten ook gedocumenteerd wordt door:

<https://af-wjm.org/unama-report-the-dark-shadow-of-widespread-womens-repression-and-summary-trials-in-afghanistan/>

UNAMA Report: The Dark Shadow of Widespread Womens Repression and Summary Trials in Afghanistan  
11-Aug-2025

(...)

Dat het verslag van UNAMA van 10 december 2025 de situatie bevestigt.

Dat dit verslag eveneens stelt dat de situatie van MANNEN en VROUWEN op het vlak van de mensenrechten problematisch is.

(...)

(...)

Een tweede essentieel element is de integratie van de verzoeker in België.

Integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland. Recente cijfers bevestigen dat België in 2025 een structureel multicultureel karakter heeft en dat integratie een beleidsprioriteit vormt. Volgens Statbel had in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond.

Bron: Statbel, 36% van Belgische bevolking heeft buitenlandse achtergrond, 12 juni 2025.

<https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst>

Ook het jaarlijkse rapport van Myria, het Federaal Migratiecentrum, benadrukt dat migratie en integratie structurele thema's zijn in de Belgische samenleving en dat duurzame verankering van migranten in België reëel en verifieerbaar is.

Bron: Myria, Migratie in cijfers en in rechten 2025, 27 juni 2025

<https://www.myria.be/nl/publicaties/migratie-in-cijfers-en-in-rechten-2025-het-jaarverslagvan-myria>

Deze integratie-elementen zijn in een asielprocedure niet enkel illustratief voor de geloofwaardigheid van een sur-place profiel, maar spelen ook een rol in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen. Wanneer iemand gedurende vele jaren in België een leven heeft opgebouwd, banden heeft ontwikkeld en sociale wortels heeft gelegd, kan een terugkeer naar Afghanistan niet alleen leiden tot een schending van het non-refoulementbeginsel, maar ook een disproportionele inmenging betekenen in het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet in de Belgische context worden gewezen op specifieke landeninformatie over Afghanistan die in 2025 is gepubliceerd door het Cedoca-onderzoekscentrum van de Dienst Vreemdelingenzaken. In juni 2025 bracht Cedoca een COI Focus uit over kindhuwelijken, waarin onder meer wordt benadrukt dat de rechtspositie van vrouwen en meisjes in Afghanistan bijzonder kwetsbaar blijft en dat terugkeer naar Afghanistan in vele gevallen neerkomt op blootstelling aan ernstige mensenrechtenschendingen. Deze bijkomende landeninformatie ondersteunt het beeld dat vrouwen, meisjes en families met kinderen bijzonder risico lopen bij terugkeer.

Bron: Cedoca, COI Focus: Kindhuwelijken, 27 juni 2025.

[https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan.\\_kindhuwelijken\\_20250627.pdf](https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._kindhuwelijken_20250627.pdf)

Wanneer men al deze elementen samenbrengt, wordt duidelijk dat de actuele mensenrechtensituatie in Afghanistan in 2025 ernstig en zorgwekkend blijft.

De VN en onafhankelijke mensenrechtenorganisaties documenteren zowel systematische repressie tegen de bevolking in het algemeen, als doelgerichte vervolging van specifieke groepen en profielen. Terugkeerders – en zeker zij die al lange tijd in het buitenland verbleven – lopen een verhoogd risico op vervolging, arrestatie of mishandeling.

Het beginsel van non-refoulement, verankerd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en in artikel 3 EVRM, verbiedt staten dan ook om personen terug te sturen naar Afghanistan indien er reëel gevaar bestaat voor foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging.

Voor België betekent dit dat de asielinstanties bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moeten houden met drie kernpunten: (1) de actuele landeninformatie die wijst op voortdurende mensenrechtenschendingen en verhoogde risico's voor terugkeerders, (2) de langdurige

afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan die hem of haar net extra kwetsbaar maakt bij terugkeer, en (3) de mate van integratie in België die niet alleen de geloofwaardigheid van het verzoek versterkt, maar ook in het kader van een proportionaliteitstoets van belang is.

De slotsom is dat, in het licht van de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025, verzoekers tot internationale bescherming die reeds lange tijd in België verblijven en zich aantoonbaar hebben geïntegreerd, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op ernstige schade. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeker, gelet op zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, zijn verblijf in Westerse context (België) en zijn integratie sindsdien.

Tenslotte, dienst nagegaan te worden wat de verzoeker te wachten staat ingeval van terugkeer.

In dat verband is er aanleiding het verslag van SEM van februari 2025 kritisch te lezen.

Dat daaruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders UIT HET WESTEN zeker problematisch blijft.

Dat verzoekende partij daarbij naar volgende passages wil verwijzen :

DOCUMENT SEM : RETOUR AU PAYS

[https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem\\_focus\\_afghanistan\\_return\\_from\\_abroad\\_20250214.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf)

1° DISCLAIMER :

Cependant, ce document ne prétend pas à l'exhaustivité. Si le rapport ne mentionne pas un événement, une personne ou une organisation déterminé(e), cela ne signifie pas forcément que l'événement n'a pas eu lieu ou que la personne ou l'organisation n'existe pas.

L'Analyse Pays a produit ce document de manière indépendante et son contenu ne doit pas être considéré comme une prise de position officielle de la Suisse ou de ses autorités. Il n'est pas davantage concluant pour décider du bien-fondé d'une demande de statut de réfugié ou d'une demande d'asile particulière.

MBT terugkeer vanuit het WESTEN:

(...)

PROFIELEN van DIEGENEN DIE TERUGKEERDEN VANUIT PAKISTAN- IRAN - TURKIJE

Profile: Returnees from Pakistan have different profiles:

(...)

IRAN Profile: (....)

TURKEY Profile: (...)

Dat eveneens de aandacht moet getrokken worden op het feit IOM NIET meewerkt betreffende terugkeerders uit het WESTEN !

5.1.2. Airports

(...)

SITUATIE VAN DE TERUGKEERDERS NA TERUGKEER :

Challenges after returning

5.2.1. Overview

(...)

PROBLEMEN MET TALIBAN :

5.2.4. Problems with the Taliban

(...)

BOVENDIEN : SEM geeft echter zelf toe in de disclaimer dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat ( zie supra).

De cijfers van UNHCR betreffen slechts een zeer kleine portie van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan ( 984.227 personen ) , Iran ( 5.451.800 ) en Turkije (115.191), die door UNHCR geregistreerd werden....

DAARENBOVEN worden WEL DEGELIJK PROBLEMEN GERAPPORTEERD :

(...)

5.2.5. Double jeopardy

(...)

Dat tenslotte erover gewaakt moet worden dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet vergelijkbaar is met diegenen die zich terug in Afghanistan dienen te installeren.

5.3. Situation of temporary returnees

(...)

Er moet opgemerkt worden dat wat betreft de nationaliteit van de "toeristen", op de 3 Spaanse toeristen die gedood werden, geen informatie gegeven wordt over de herkomst van deze toeristen...

Dat de situatie van terugkeerders, zeker van diegenen met een bijzonder profiel of diegenen die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn.

Dat de problemen ook bevestigd worden door de Verenigde Naties :

<https://news.un.org/fr/story/2025/07/1157179>

Torture, menaces, et détentions arbitraires : les Afghans renvoyés dans leur pays victimes d'abus graves

24 juillet 2025 Droits de l'homme

(...)

Dat dit voor zoveel als nodig bevestigd wordt naar aanleiding van de berichtgeving over de recente aardbeving van 3 november 2025 :

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan - The New York Times

[https://www.nytimes.com/2025/11/02/world/asia/afghanistan-earthquake-blue-mosque.html?campaign\\_id=346&emc=edit\\_wor\\_20251103&instance\\_id=165649&nl=the-world&regi\\_id=294833164&segment\\_id=209827&user\\_id=9e49a9fab6c273388e3e940b091de831](https://www.nytimes.com/2025/11/02/world/asia/afghanistan-earthquake-blue-mosque.html?campaign_id=346&emc=edit_wor_20251103&instance_id=165649&nl=the-world&regi_id=294833164&segment_id=209827&user_id=9e49a9fab6c273388e3e940b091de831)

*At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan*

(...)

(...)

*Dat daarbij bijkomend rekening moet gehouden worden met het feit dat ook de socui-economische situatie van de terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven. Dat verzoekende partij desbetreffend naar het verslag van de SEM verwijst.*

*Dat de algemeen verslechterende situatie bevestigd wordt door de VN :*

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158045>

*L'Afghanistan, patrie des droits des hommes*

*10 décembre 2025 Droits de l'homme*

(...)

*Une société à bout de souffle*

(...)

*Des retours massifs*

(...)

*La voix des femmes, étouffée mais tenace*

(...)

*Même l'aide internationale suffoque*

(...)

*Fracture politique et hésitation de la communauté internationale*

(...)

*Pas d'avenir pour le pays sans ses femmes*

(...)

*Dat het steeds duidelijker wordt dat de de facto autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijdende armoede en noden in Afghanistan.*

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158092>

*Afghanistan : 17 millions de personnes menacées par la faim alors que l'hiver s'installe*

*16 décembre 2025 Aide humanitaire*

(...)

*Dat er dan ook wel degelijk rekening gehouden dient te worden met een risico op verregaande deprivatie waarvoor de de facto-overheden verantwoordelijk zijn.*

*Dat tenslotte verzoekende partij eveneens de laatste nota van EUAA van januari 2026 wenst bij te brengen - referentieperiode tot november 2025*

[https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026-01/2026\\_01\\_Afghanistan\\_COI\\_Report\\_Country\\_Focus.pdf](https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026-01/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf)

*Dat daaruit blijkt dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt, o.m. via monitoring van de sociale media :*

*p. 21-22 e.v.*

(...)

*p.49 e.v.*

*1.4.2. Returns from Europe*

(...)

*1.4.3. Stigma and shame*

(...)

*Dat tenslotte rekening dient gehouden te worden met de algemene verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan.*

*De verzoekende partij meent dat niet meer kan gesteld worden dat het probleem zich beperkt tot "schermutselingen" in de grensstreek.*

*Dozens Dead in Pakistani Airstrike on Kabul – The New York Times*

(...)

*Why Are Pakistan and Afghanistan Fighting? – The New York Times*

(...)

*Pakistani-Afghan War Takes Heavy Toll on Civilians – The New York Times*

(...)

*Pakistan Strikes Afghanistan in 'Open War' Against Taliban Government*

(...)

*Pakistan Warns Taliban after Deadly Bannu police post attack*

(...)

*Dat verzoeker meent dat deze bijzondere onveiligheid waarvan steeds meer burgers het slachtoffer worden minstens subsidiaire bescherming rechtvaardigt.*

*Dat met deze omstandigheid rekening gehouden dient te worden bij de beoordeling van de nood aan bescherming.”*

#### 4. Beoordeling van de zaak

##### 4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

##### 4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

##### 4.3. Bewijslast

Oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :*

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

##### 4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 21 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens aanvullende nota ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de (oude) artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt voorts geenszins uit welke van de bepalingen in (oud) artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Deze onderdelen van het enig middel zijn daarom onontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban omdat hij destijds geen gehoor gaf aan de gedwongen rekrutering waaraan zij hem wilden onderwerpen.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

*“Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat u destijds geen gehoor gaf aan de gedwongen rekrutering waaraan zij u wilden onderwerpen. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.*

*(...)*

*Hoewel het niet uitgesloten is dat u effectief religieuze lessen heeft gevolgd in een madrassa/moskee, zoals vele jongens in Afghanistan, maakt u helemaal niet aannemelijk dat u daadwerkelijk in een madrassa zat van waaruit er door taliban werd gerekruteerd, en waar u in aanraking zou zijn gekomen met jihadistische propaganda. U hierover bevraagd zijn uw verklaringen immers minimaal en weinig doorleefd.*

*Vooreerst legt u vage verklaringen af over de aanwezigheid van de taliban in uw dorp. Zo benoemt u drie talibanleden die in uw dorp kwamen prediken (CGVS 1, p 9). Echter weet u niet wat zij precies doen bij de taliban en stelt u dat zij na de machtsovername nog altijd werkzaam zijn bij de taliban. Welke positie zij heden bekleden, weet u niet (CGVS 2, p 8-9). Over B.U. (...), een talib die u trouwens meermaals zou hebben meegenomen om te strijden, blijft u eveneens vaag. U gevraagd sinds wanneer hij zich zou hebben aangesloten bij de taliban, blijft u het antwoord schuldig. U komt niet verder dan te stellen dat hij nog altijd hetzelfde werk deed als daarvoor en bent verder nergens van op de hoogte (CGVS 2, p 10). Over de talibs die u zouden vastgehouden hebben, m.n. K. (...) en N.A. (...), verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat ze de verantwoordelijken waren van de gevangenis van te taliban in die volle twee jaar voor u er zat (CGVS 1, p 12). U gevraagd sinds wanneer zij lid zijn van de taliban, verklaart u ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud dat u deze niet kent en dat ze ook nooit hebben gewerkt bij de taliban (CGVS 2, p 10). Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen omtrent de aanwezigheid van lokale talibanleden, met wie u herhaaldelijk in contact zou zijn gekomen, overtuigen daarom niet.*

*Ook over de rekruteringsmethode van de taliban in uw regio blijft u vaag en tegenstrijdig. Zo verklaart u aanvankelijk dat de enige moskee in uw dorp de naam Mullah Saib Abdullah Jan draagt. Het was tevens de enige moskee die u frequenteerde (CGVS 1 en 2, p 5). De Qari die er werkzaam was, zou Y. (...) heten en zou afkomstig zijn uit Kunar. De imam/mullah benoemde u als Z.U. (...). U verklaarde niet te weten of de Qari of de moskee gelinkt zouden zijn aan een groepering (CGVS 1, p 5). Ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud is de naam van uw moskee plots Mullah Saib Abdul Karim, heet de imam niet Z.U. (...) maar bent u de naam van de man in kwestie vergeten, en stelt u ineens dat deze imam wel banden zou hebben gehad met de taliban en dat hij altijd jongeren onder de zestien jaar zou rekruteren om onschuldige mensen te doden (CGVS 2, p 4). Tot slot verklaarde u aanvankelijk dat er jongeren waren die vrijwillig mee gingen*

strijden en niet alleen gedwongen werden meegenomen (CGVS 1, p 9 -11). Om dan tijdens uw tweede onderhoud te verklaren dat er nooit vrijwilligers waren en dat iedereen gedwongen werd meegenomen (CGVS 2, p 9). Inzake de indoctrinatie en gedwongen rekrutering waarvan u zelf het slachtoffer zou zijn geworden, blijft u eveneens vaag. Zo stelt u dat de taliban maandelijks, zo niet wekelijks in de moskee kwamen preken over de jihad (CGVS 1, p 9; CGVS 2, p 7). U beschikt echter niet over concrete argumenten die ze gebruikten om te kunnen aannemen dat de taliban u langdurig en intensief trachtten te overhalen bij hun organisatie te gaan. Zo komt u niet verder dan dat ze jullie meedeelden dat er in het paradijs 70 maagden op jullie zouden wachten (CGVS 2, p 8-9). Opnieuw blijken uw verklaringen bijzonder summier. (...) U kan evenmin overtuigen dat u effectief al problemen met hen kende of waarom u persoonlijk gevaar loopt bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers legt u tegenstrijdige verklaringen af over de incidenten die u aanhaalt. Zo verklaart u aanvankelijk op de DVZ dat u één jaar vastgehouden werd door de taliban nadat u al twee keer aan hen bent ontsnapt (DVZ 19/07/2022, punt 3 en 5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat u twee jaar werd vastgehouden nadat u al drie keer aan hen bent ontsnapt (CGVS 1, p 11). Deze feiten zouden zich hebben voorgedaan in de zomer van 2018 waar u pas na twee jaar bent kunnen vluchten (CGVS 1, p 12). U met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd, ontkent u uw verklaringen op de DVZ en stelt u dat ze u er geen vragen over stelden (CGVS 1, p 22). U bijkomend gewezen op het feit dat de door uw geschetste feiten niet kloppen met de tijdslijn die u aanreikt, verklaart u ineens dat u de laatste keer misschien toch in 2019 werd vastgehouden en dus niet in 2018 (ibid.) U voegt eraan toe dat ze u op de DVZ verkeerd hebben begrepen (CGVS 1, p 23). Dit betreft dan ook louter een aanpassing van uw verklaring na confrontatie en is geen voldoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Daarnaast werd desbetreffende verklaring bij de DVZ aan u voorgelezen in uw moedertaal, zijnde Pashtou, en na afloop door u persoonlijk ondertekend (DVZ, Vragenlijst dd. 19/07/2022) waardoor toch wel gesteld mag worden dat u op de hoogte was van wat u verklaard heeft. Dat u zich niet goed voelde tijdens het onderhoud op DVZ brengt u pas op het CGVS ter sprake, terwijl dit al kon worden vermeld tijdens of na dat persoonlijk onderhoud. U biedt aldus geen afdoende uitleg voor het vastgestelde verschil tussen beide opeenvolgende verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling komt te staan.

Voorts is het ook ongeloofwaardig hoe u uw reactie op de werkwijze van de taliban beschrijft. U omschrijft de taliban als genadeloze terroristen van wie het gros van de dorpelingen schrik hadden en wiens leden u meermaals met de dood zouden hebben bedreigd (CGVS 1, p 10-12; CGVS 2, p 10). Toch blijkt uit uw handelingen nergens dat u ze werkelijk vreesde. Zo bleef u ontsnappen nadat ze u telkens bedreigden met de dood; ging u na elke ontsnappingspoging naar huis zonder veiligheidsmaatregelen te nemen, wetende dat ze uw adres kenden; en ging u nog naar de madrassa/moskee die zij frequenteerden (CGVS 1, p 12-13, 15-17, 19-21). U dan gevraagd waarom u naar uw huis ging als de taliban u daar konden vinden, verklaart u simpelweg dat er zal gebeuren wat er zal gebeuren (CGVS 1, p 16). U nog eens naar dit risico gevraagd, verklaart u dat de malek telkens garant voor u zou staan en hen zou overtuigen dat u te jong was (CGVS 2, p 11). Los van uw afwachtende houding, is het ook ongeloofwaardig dat deze gewapende groepering u nog zouden willen als rekrut nadat u telkens van hen wegliep. U hiermee geconfronteerd, herhaalt u dat ze mensen nodig hadden voor de jihad (ibid.). Deze gewapende groepering, die toch bekend staat om zijn harde optreden, gaat hier toch wel heel omslachtig te werk. Er kan verwacht worden dat indien de taliban u echt viseerden, ze zich niet zouden beperken tot het louter berispen van u en uw vader omwille van uw ontsnappingspogingen, gezien u eerder had verklaard dat de taliban ermee hadden gedreigd iedereen te doden die niet aan hun kant staat (zie supra). Ze lijken dan ook weinig te handelen naar hun dreigementen, wat de geloofwaardigheid van hun bedreigingen teniet doet.

Na uw vertrek uit Afghanistan zijn uw overige gezinsleden in hetzelfde huis, in hetzelfde dorp blijven wonen. U gevraagd naar problemen, stelde u dat er niets speciaals was gebeurd maar dat de taliban telkens naar uw huis kwamen om uw vader te vragen waar u zich bevond (CGVS 1, p 23). Uw vader werd zelfs gewaarschuwd dat ze hem zouden vermoorden als hij u niet aan hen presenteerde (CGVS 1, p 11 en 23). Toch ondernam hij zelf geen stappen terwijl hij u wel weg stuurde. U stelt dat uw vader pas naar Baghlan verhuisde nadat de malek omkwam in een verkeersongeluk en hij niet meer kon rekenen op de steun van deze man (CGVS 2, p 8 en 11). Het is niet logisch dat uw vader zijn veiligheid en die van zijn gezin zou laten afhangen van een man die hem ook heeft bedreigd met de dood als hij u niet zou presenteren aan de taliban (CGVS 1, p 23). De afwachtende en berustende houding van u en uw vader valt niet te rijmen met de ernstige dreiging door de taliban en doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen. Op 2 oktober 2025 zouden de taliban uw vader nog eens met hen hebben meegenomen. Aangezien u verklaarde dat jullie in het verleden altijd konden rekenen op de malek om uw vader vrij te krijgen (CGVS 2, p 6), werd u de vraag gesteld of uw familie hierover al gesproken heeft met de nieuwe malek, waarop u het antwoord schuldig blijft. Zelf hebt u geen informatie over deze malek (CGVS 2, p 7 en 11). Het is bijgevolg zeer onaannemelijk dat u geen verdere vragen zou stellen aan uw moeder/familie over de verdwijning/ontvoering van uw vader, zeker als dit te maken heeft met de reden waarom u zelf bent gevlucht. Het opvallende gebrek aan interesse in het lot van uw vader doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van uw eigen vrees. U heeft uw vrees voor vervolging bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

*Uit voorgaande volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw persoonlijke gedwongen rekrutering en de daaraan gekoppelde vervolging door de taliban.*

*(...)*

*Tot slot verklaart u niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat de neven van uw vader er een vijandschap hebben met enkele dorpelingen (CGVS 1, p 24; CGVS 2, p 12-14). Dit incident zou zich 7-8 jaar geleden hebben afgespeeld. Sindsdien wonen de neven van uw vader in verschillende landen en hebt u geen contacten met hen (CGVS 2 p 12). Noch uw familie, noch de tegenpartij is aangesloten bij de taliban of een andere groepering (CGVS 2, p 13). U stelt dat er al acht jaar geen problemen zijn geweest omdat beide partijen zich neutraal houden en geen van beiden het conflict wenst aan te wakkeren (ibid). De vrees die u vooropstelt is dan ook louter hypothetisch.*

*De documenten die u hebt voorgelegd zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van het CGVS inzake uw asielmotieven in positieve zin kunnen wijzigen. Het document dat aantoont dat u Nederlandse lessen volgt, toont aan dat u zich in de Belgische maatschappij wenst te integreren en voegt verder niets toe. Uit de video die u neerlegt en waarop een man te zien is die wordt weggeleid door twee gewapende personen, kan niet afgeleid worden dat het om uw vader zou gaan. Privé-video's hebben bovendien weinig objectieve bewijswaarde gezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. In verband met de dreigbrief die u ontvangen heeft en die u voorlegt, stelt het CGVS vast dat dergelijke handgeschreven brieven door eender wie kunnen zijn opgesteld, en de bewijswaarde ervan dus gering is, temeer de brief niet gepaard gaat met een geloofwaardig asielaas. Uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_corruptie\\_en\\_documentenfraude\\_20240913.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf)) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Over de dreigbrief zelf dient nog vermeld te worden dat dit geen logische handeling is van de taliban. Immers door een dreigbrief te sturen, konden de taliban er toch van uitgaan dat u of uw vader mogelijks een poging zouden ondernemen om te ontsnappen, wat u ook heeft gedaan, waardoor hun kans op succes nihil was.*

*Uw voorgelegde documenten kunnen geenszins aantonen dat er actueel in uw hoofde een gegronde persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bestaat."*

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Het louter beweren dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming en het herhalen van niet betwiste elementen, van zijn vluchtrelaas, van zijn reisroute en de motieven van de bestreden beslissing, het uiteenzetten van zijn procedure, het wijzen op de documenten die hij heeft neergelegd, het verwijzen naar het gebrek aan scholing en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris, vormt bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoeker er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

4.7.1.4. Verzoeker betoogt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem gesteld werden, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan, dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd aan hem om alle gestelde vragen te beantwoorden, dat het erop aan komt om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijkheid en achtergrond, zoals zijn intellectuele capaciteiten. Verzoeker wijst erop geen seculiere scholing te hebben gevolgd.

De Raad wijst erop dat verzoeker met de boutade dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden, de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet ombuigt.

Ook waar hij aanstipt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem gesteld werden, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan, beperkt hij zich tot het uiten van kritiek, zonder *in concreto* aan te tonen welke verklaringen zouden zijn veronachtzaamd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en welke concrete verklaringen hierop een ander licht zouden kunnen werpen.

Waar verzoeker betoogt dat bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van zijn verklaringen rekening moet gehouden worden met zijn persoonlijkheid en achtergrond, en verwijst naar zijn intellectuele capaciteiten, toont hij niet aan dat hij niet over de cognitieve capaciteiten beschikt om consistente en nauwkeurige verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker stelt dat hij geen seculiere scholing heeft gevolgd, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker, zoals hij ook aangeeft in zijn verzoekschrift, wel religieuze lessen heeft gevolgd in de plaatselijke moskee en dat hij aangaf bij de DVZ dat hij niet analfabeet is (verklaring DVZ, nr. 11). Verder wijst de Raad erop dat het gegeven dat verzoeker zeer beperkt geschoold zou zijn of analfabeet zou zijn, er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij consistente en doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de oorzaak ervan. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Er worden *in casu* geen stavingstukken aangebracht die aantonen dat verzoeker, al dan niet wegens een gebrek aan scholing, verhinderd was gedingen, consistente verklaringen af te leggen of niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde elementen en gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten.

4.7.1.5. Verzoeker betoogt dat verweerder onevenredig omgaat met het leeftijdsaspect, in het bijzonder tot de gevolgtrekking. De Raad acht echter de motieven *“Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over het door u aangemeten profiel van minderjarige. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken als geboortedatum 21 maart 2006 op, wat betekent dat u op het moment van uw aankomst in België 16 jaar zou zijn geweest (zie fiche NBMV en Verklaring DVZ, nr. 4). In Italië gaf u dan weer 3 mei 2005 op als geboortedatum (antwoorddocument Italië d.d. 19/05/2022). Bij het CGVS stelde u wederom minderjarig te zijn bij aankomst in België (CGVS 1 en CGVS 2, p 4). Volgens het leeftijdsonderzoek uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij werd uw leeftijd op 28 januari 2022 evenwel vastgesteld op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 1.5 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u op z'n minst 18 jaar oud was op 28 januari 2022 (de datum waarop het medisch onderzoek werd uitgevoerd). Hieruit moet geconcludeerd worden dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd en u dus bewust verklaarde minderjarig te zijn terwijl dit niet het geval was. Uw algehele geloofwaardigheid wordt door het voorgaande reeds aangetast.”* overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven, werpen zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.6. Verzoeker meent dat de afwijzing van de gedwongen rekrutering te sterk is gebaseerd op een algemene regel ‘de taliban rekruteert zelden gedwongen’ zonder voldoende openheid voor lokale afwijkingen en zonder adequate toetsing van het individuele patroon dat hij schetst. Hij wijst erop dat verweerder stelt dat rekrutering doorgaans lokaal verankerd is en zelden gebeurt via individuele gedwongen rekrutering zonder lokale vertegenwoordigers en hieruit afleidt dat zijn relaas weinig plausibel is, dat dit net een omkering van de toetsing is, dat algemene landeninformatie richting mag geven maar niet kan dienen als automatische weerlegging wanneer een verzoeker een concreet lokaal scenario schetst, waarbij hij wijst op de moskee, de specifieke talibanfiguren, de malek die garant staat en de detentie in de lokale gevangenis. Hij meent dat het CGVS had moeten onderzoeken of zijn verhaal – ondanks bepaalde vaagheden of incoherenties – in zijn kern kan passen binnen een lokale machtsrealiteit, zeker in een provincie als Kapisa met de aanwezigheid van de taliban en of het element ‘malek als garant’ net wijst op lokale bemiddeling die het CGVS zelf als kenmerkend voor lokale rekrutering naar voren schuift. Hij meent dat door enerzijds te zeggen dat rekrutering via lokale banden gebeurt en anderzijds het element van de malek niet als mogelijke bevestiging te behandelen maar als ongeloofwaardig detail, de motivering gebrekkig en onzorgvuldig is. Hij meent ook dat de tegenstrijdigheden worden opgesomd maar niet proportioneel worden overwogen ten aanzien van de essentie, dat hij herhaaldelijk werd benaderd/meegevoerd, uiteindelijk langdurig werd opgesloten en ontsnapte, waarna zijn familie hem liet vertrekken. Hij vervolgt dat bij traumatische ervaringen en bij laaggeschoolde verzoekers zonder tijdslijn- of datumbesef variaties in chronologie en detail niet uitzonderlijk zijn. Hij meent dat het CGVS had moeten motiveren waarom zulke variaties noodzakelijk de essentie van zijn vrees aantasten, in plaats van vooral te besluiten dat het dan niet gebeurd kan zijn, dat dit des te meer geldt

wanneer het CGVS sterk leunt op de verklaring bij de DVZ, terwijl het eerste Belgische verzoek werd stopgezet wegens afwezigheid op het onderhoud en verzoeker dus nooit eerder zijn relaas inhoudelijk kon uitwerken in een volwaardige procedure, wat de kans op onvolledige of slecht gestructureerde verklaringen bij latere contacten verhoogt.

De Raad stelt vast dat in deze de verwijzing van verweerder in de bestreden beslissing naar de beschikbare informatie over rekrutering ten tijde van het conflict met de voormalige regering en de motieven hieromtrent, overtuigend zijn. Immers blijkt uit de overige vaststellingen afdoende waarom – niettegenstaande niet uitgesloten kan worden dat verzoeker effectief religieuze lessen heeft gevolgd in een madrassa/moskee – geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij in een madrassa zat van waaruit er door de taliban werd gerekruteerd en waar hij in aanraking kwam met jihadistische propaganda, noch aan zijn verklaringen over de incidenten die hij meemaakte met de taliban in dit licht.

Verzoekers betoog inzake de overtuigende motieven die betrekking hebben op de beschikbare informatie over rekrutering ten tijde van het conflict met de voormalige regering en de motieven hieromtrent, werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Gelet op zijn minimale en weinig doorleefde verklaringen over een rekrutering door de taliban in de madrassa waar hij mogelijk religieuze lessen volgde, en waarbij hij in aanraking zou zijn gekomen met jihadistische propaganda, gelet op zijn vage en tegenstrijdige verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp met wie hij herhaaldelijk in contact kwam, gelet op de tegenstrijdige en vage verklaringen over de rekruteringsmethode van de taliban, gelet op de tegenstrijdige verklaringen over de incidenten die hij meemaakte waarbij hij werd vastgehouden door de taliban en gelet op het weinig aannemelijk karakter van de werkwijze van de taliban en verzoekers reactie daarop, kan volstaan worden met de overwegingen weergegeven in punt 4.7.1.2. om te concluderen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Een toetsing van het relaas aan de lokale machtsrealiteit is dan ook niet noodzakelijk.

Waar verzoeker meent dat diende/dient onderzocht te worden of het element 'malek als garant' net wijst op een lokale bemiddeling, zoals door het CGVS als kenmerkend voor lokale rekrutering naar voren wordt geschoven, wijst de Raad erop dat in de motieven van de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat het ongeloofwaardig zou zijn in een rekruteringscenario dat een malek optreedt als bemiddelaar, doch wel dat verzoeker de taliban als genadeloze terroristen omschrijft van wie het gros van de dorpelingen schrik hadden en wiens leden hem meermaals met de dood hebben bedreigd, dat echter nergens uit blijkt dat hij ze werkelijk vreesde, dat hij bleef ontsnappen nadat ze hem bedreigden met de dood en hij na elke ontsnappingspoging naar huis ging zonder veiligheidsmaatregelen te nemen, wetende dat ze zijn adres kenden, en verder naar de madrassa/moskee ging die de taliban ook frequenteerden, dat gevraagd waarom hij naar huis ging indien de taliban hem daar kon vinden, hij antwoordde dat er zal gebeuren wat er zal gebeuren, en hierover nog eens bevestigd, dat de malek telkens voor hem garant zou staan en hen zou overtuigen dat hij te jong was.

Waar verzoeker meent dat de tegenstrijdigheden worden opgesomd maar niet proportioneel worden overwogen ten aanzien van de essentie, dat hij herhaaldelijk werd benaderd/meegevoerd, uiteindelijk langdurig werd opgesloten en ontsnapte, waarna zijn familie hem liet vertrekken, verduidelijkt verzoeker vooreerst niet waarom een afweging zou moeten gebeuren tussen de vastgestelde tegenstrijdigheden en de essentie van het asielrelaas. In zoverre verzoeker zou menen dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op de essentie en bijgevolg geen afbreuk doen aan het asielrelaas, kan hij geenszins gevolgd worden. De tegenstrijdigheden hebben immers betrekking op onder meer de talibanleden in zijn dorp, de naam van de moskee die hij frequenteerde, het al dan niet vrijwillig vervoegen van de taliban door jongeren en op de incidenten die hij meemaakte met de taliban.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Hij dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn geen details en kunnen – in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden – ook niet verklaard worden door een laaggeschooldheid met een gebrek aan tijdslijn- of datumbesef of de traumatische ervaringen die hij zou beleefd hebben. Hierbij merkt de Raad nog op dat niet tegengeworpen wordt dat verzoeker niet consistent is in het geven van exacte data, doch wel dat hij verklaart bij de DVZ dat hij één jaar werd vastgehouden nadat hij al twee keer aan de taliban was ontsnapt en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij twee jaar werd vastgehouden nadat hij al drie keer was ontsnapt. Het betreft aldus geen minimaal verschil in tijd, maar een verschil van één jaar bovendien gecombineerd met incoherente verklaringen over het aantal vluchtpogingen. Daarnaast wijst de Raad er ook nog op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud er niet op wees dat

hij geen tijdsinschattingen kan maken, nog minder dat dit voortvloeit uit een laaggeschooldheid, doch wel verklaarde dat de taliban hem meenamen naar de gevangenis en hem er twee jaar hielden, dat hij daarvoor al drie keer was meegenomen naar de gevangenis maar er weg liep, dat op de dag van de val de taliban Kabul overnamen, ze druk bezig waren en hij de kans had om weg te rennen (persoonlijk onderhoud CGVS 2/03/2023, p. 11) en als antwoord op de vraag wanneer ze hem de eerste keer meenamen, “*Exact de datum weet ik niet, maar het was 2018, ongeveer de 8ste maand*” (persoonlijk onderhoud CGVS 2/03/2023, p. 12). Gelet op deze uitdrukkelijke verklaringen met concrete tijdsaanduidingen – twee jaar, achtste maand van 2018 – kan verzoeker de tegenstrijdigheden en het feit dat de door hem verklaarde feiten niet stroken met de door hem aangereikte tijdslijn, niet verklaren door een laaggeschooldheid zonder tijdslijn- of datumbesef.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom deze ‘variëaties in chronologie en detail’ de essentie van zijn vrees aantasten, met name doordat de tegenstrijdige verklaringen betrekking hebben op de incidenten die hij heeft meegemaakt met de taliban en hij dus niet aannemelijk maakt dat hij effectief problemen met hen kende of waarom hij persoonlijk gevaar loopt bij een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat het gaat om details daar het de duur van zijn gevangenschap door de taliban betreft alsook het aantal keren dat hij door hen werd meegenomen, en de situering in de tijd van deze incidenten, met name zijn persoonlijk wedervaren met de taliban.

Voorts ziet de Raad niet in waarom het CGVS aan deze tegenstrijdigheden minder gewicht zou moeten toekennen omdat het gaat om een tegenstrijdige verklaring met de verklaringen afgelegd bij de DVZ naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming. Het feit dat het eerste Belgische verzoek werd stopgezet wegens afwezigheid op het onderhoud en verzoeker, volgens hem, nooit eerder zijn relaas inhoudelijk kon uitwerken in een volwaardige procedure, kan hiervoor geen reden zijn daar van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming vraagt van de Belgische autoriteiten, ten allen tijde en redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn vluchtmotieven en relaas zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen, die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit het herkomstland. Hij toont niet aan, in geval van een waarheidsgetrouw relaas, dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming in het kader van een eerste verzoek diens relaas inhoudelijk niet kon uitwerken in een volwaardige procedure, de kans op onvolledige of slecht gestructureerde verklaringen bij latere contacten verhoogt. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk zijn relaas heeft kunnen uitwerken voor het beëindigen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, nu hij gehoord werd op 2 maart 2023 en zijn verzoek werd beëindigd op 19 juni 2023 daar hij niet aanwezig was nadat hij uitgenodigd was voor een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS op 13 april 2023. De tegenstrijdige verklaringen met de verklaringen afgelegd op de DVZ betreffen bovendien verklaringen afgelegd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud van 2 maart 2023, aldus tussen verklaringen die allen afgelegd zijn in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming.

De vaststelling dat verzoeker en doorheen de asielprocedures geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn relaas, ondermijnt wel degelijk zijn geloofwaardigheid op ernstige wijze.

4.7.1.7. Verzoeker meent voorts dat de redenering rond het onlogisch gedrag (na ontsnapping naar huis terugkeren, moskee blijven bezoeken) te algemeen is, zonder rekening te houden met zijn specifieke situatie. Hij stelt dat mensen die onder druk staan, niet noodzakelijk handelen volgens een rationeel risicomodel, dat hij bovendien verklaarde dat de malek tussenkwam en dat zijn familie in het dorp bleef tot later. Verzoeker meent dat dit eerder een concrete toetsing van lokale beschermingsmechanismen (malek, clan, dorp) vraagt dan een algemene conclusie dat de dreiging dus niet ernstig was, dat het CGVS dit gedrag echter gebruikt om de dreiging te minimaliseren, zonder te erkennen dat net in rurale contexten naar huis gaan vaak de enige optie is en dat sociale structuren (zoals een malek) tijdelijke bescherming kunnen bieden zonder het risico definitief weg te nemen.

Door louter te betogen dat mensen die onder druk staan, niet noodzakelijk handelen volgens een rationeel risicomodel, werpt verzoeker geen ander licht op de vaststellingen dat uit zijn handelingen dat hij bleef ontsnappen telkens ze hem bedreigden met de dood, dat hij na elke ontsnappingspoging terug naar huis ging zonder voorzorgsmaatregelen te nemen wetende dat de taliban zijn adres kenden en dat hij nog naar de madrassa/moskee ging die de taliban frequenteerden, niet blijkt dat hij de taliban werkelijk vreesde. Het getuigt wel degelijk van een gebrek aan angst, zelfs indien terugkeren naar huis de enige optie was na gevangenschap, dat hij – hoewel met de dood bedreigd – telkens ontsnapte, hij naar huis terugkeerde doch zonder enige voorzorgsmaatregel te nemen en hij bovendien ook opnieuw naar de madrassa/moskee ging die de talibanleden ook frequenteerden. Door het louter wijzen op het feit dat de malek tussenkwam en tijdelijke bescherming kon bieden werpt verzoeker ook geen licht op de vaststellingen dat uit zijn handelingen niet blijkt dat hij de taliban werkelijk vreesde. Immers had de mogelijkheid van de tussenkomst door de malek er niet toe geleid, gelet op de drie gevangenschappen voorafgaand de twee jaar durende gevangenschap, dat verzoeker na een eerste gevangenschap door de taliban niet opnieuw in hun handen terechtkwam. Verzoeker die wist dat de tussenkomst van de malek hoogstens tijdelijke bescherming kon bieden, toont dan

ook geenszins aan de taliban te vrezen nu hij na elke gevangenschap door de taliban naar huis terugkeerde zonder voorzorgsmaatregelen te nemen. Voorts verduidelijkt verzoeker niet op welke wijze het feit dat zijn familie in het dorp bleef tot later een ander licht werpt op de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent het niet blijken dat hij de taliban werkelijk vreesde.

Waar verzoeker meent dat een concrete toetsing van lokale beschermingsmechanismen (malek, clan, dorp) nodig is, dat het CGVS zijn gedrag gebruikt om de dreiging te minimaliseren, zonder te erkennen dat net in rurale contexten naar huis gaan vaak de enige optie is en dat sociale structuren (zoals een malek) tijdelijke bescherming kunnen bieden zonder het risico definitief weg te nemen, herhaalt de Raad dat in de motieven van de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat het ongeloofwaardig zou zijn in een rekruteringscenario dat een malek optreedt als bemiddelaar, doch wel dat verzoeker de taliban als genadeloze terroristen omschrijft van wie het gros van de dorpelingen schrik hadden en wiens leden hem meermaals met de dood hebben bedreigd, dat echter nergens uit blijkt dat hij ze werkelijk vreesde, dat hij bleef ontsnappen nadat ze hem bedreigden met de dood en hij na elke ontsnappingspoging naar huis ging zonder veiligheidsmaatregelen te nemen, wetende dat ze zijn adres kenden, en verder naar de madrassa/moskee ging die de taliban ook frequenteerden. Dit zijn pertinente vaststellingen die verzoeker, gelet op wat voorafgaat, geenszins weerlegt of ontkracht.

4.7.1.8. Verzoeker acht de behandeling van het nieuwe actuele element uit het tweede verzoek door het CGVS het meest problematisch. Hij wijst erop dat het CGVS stelt dat uit de video niet kan afgeleid worden dat het om zijn vader gaat en privéfoto's weinig objectief noemt, dat de dreigbrief dan weer als gemakkelijk vervalsbaar vorder bestempeld en bovendien onlogisch genoemd wordt omdat een brief een ontsnappingskans zou geven. Verzoeker meent dat deze benadering onzorgvuldig is te meer gelet op de stukken waarover een verzoeker om internationale bescherming vaak kan beschikken, waar bewijs vaak indicatief is en waar het gaat om plausibiliteit en samenhang. Hij meent dat het CGVS had moeten onderzoeken of deze stukken, ook al zijn ze niet sluitend, de kans verhogen dat er wel actuele druk bestaat vanuit de taliban, zeker nu hij een nieuw element aanvoert na de machtsovername: de taliban zouden zijn vader hebben meegenomen om verzoeker te laten presenteren. Hij stelt dat in plaats daarvan dit nieuwe feit wordt afgedaan met de redenering dat hij te weinig details gaf over de nieuwe malek en hij onvoldoende vragen stelde, dat dit de bewijslast op een onredelijke manier omdraait: dat in een context van communicatieproblemen, angst en beperkte middelen het perfect mogelijk is dat een verzoeker niet over alle lokale details beschikt of dat informatie schaars is en dat niet automatisch de ernst van het feit – de verdwijning/ontvoering van de ouder – ondergraven mag worden zonder een inhoudelijke toetsing van de plausibiliteit en de gevolgen.

Door louter de motieven van de bestreden beslissing betreffende de door hem neergelegde documenten te herhalen en te poneren dat deze benadering onzorgvuldig is *“te meer gelet op de stukken waarover een verzoeker om internationale bescherming vaak over kan beschikken, waar bewijs vaak indicatief is en waar het gaat om plausibiliteit en samenhang”*, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de desbetreffende motieven.

De Raad wijst erop dat de adjunct-commissaris en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Verweerder heeft geenszins de door verzoeker voorgelegde stukken genegeerd en/of alle bewijskracht ontzegt, doch gewezen op de, om de in de bestreden beslissing opgegeven redenen, bijzonder relatieve bewijskracht van de voorgelegde stukken. De stukken kunnen over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in de mate dat ze vergezeld gaan van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Echter heeft verweerder terecht vastgesteld, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat en volgt, dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen.

Waar verzoeker meent dat bij de motieven voor het niet geloofwaardig achten dat zijn vader werd meegenomen op 2 oktober 2025 om verzoeker zich te laten presenteren, overgegaan werd tot een onredelijke omdraaiing van de bewijslast waar gesteld wordt dat hij te weinig details gaf over nieuwe malek en hij onvoldoende vragen stelde, dat in een context van communicatieproblemen, angst en beperkte middelen het perfect mogelijk is dat een verzoeker niet over alle lokale details beschikt of dat informatie schaars is, dat niet automatisch de ernst van het feit – de verdwijning/ontvoering van de ouder – ondergraven mag worden zonder een inhoudelijke toetsing van de plausibiliteit en de gevolgen, richt verzoeker tegen de motieven: *“Op 2 oktober 2025 zouden de taliban uw vader nog eens met hen hebben meegenomen. Aangezien u verklaarde dat jullie in het verleden altijd konden rekenen op de malek om uw vader vrij te krijgen (CGVS 2, p 6), werd u de vraag gesteld of uw familie hierover al gesproken heeft met de nieuwe malek, waarop u het antwoord schuldig blijft. Zelf hebt u geen informatie over deze malek (CGVS 2, p 7 en 11). Het is bijgevolg zeer onaannemelijk dat u geen verdere vragen zou stellen aan uw moeder/familie over de verdwijning/ontvoering van uw vader, zeker als dit te maken heeft met de reden waarom u zelf bent gevlucht. Het opvallende gebrek aan interesse in het lot van uw vader doet wederom afbreuk aan de*

*geloofwaardigheid en ernst van uw eigen vrees. U heeft uw vrees voor vervolging bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.”*

Verzoeker verduidelijkt zijn stelling dat er sprake is van een context van communicatieproblemen, angst en beperkte middelen en het in deze context het perfect mogelijk is dat een verzoeker niet over alle lokale details beschikt of dat informatie schaars is, geenszins. Hij verduidelijkt niet op welke wijze communicatieproblemen zich manifesteren en op welke wijze dit leidt tot het niet verder vragen aan zijn moeder of broer omtrent de verdwijning van zijn vader of het niet beschikken over informatie. Hij verduidelijkt evenmin in wiens hoofde er angst bestaat en wat daarvan de gevolgen zijn voor zijn kennis over en interesse in het lot van zijn vader. Evenmin licht verzoeker toe waarom of op welke wijze er sprake is van beperkte middelen en op welke wijze beperkte middelen ertoe leiden dat hij zijn moeder of broer niet verder kon bevragen over de verdwijning van zijn vader.

De Raad wijst er nog op dat verzoeker verklaarde dat zijn familie naar Baghlan ging om hen te verstoppen, dat de taliban toch bij zijn vader in Baghlan zijn geweest en sinds 2 oktober 2025 zijn vader is meegenomen, dat hij constant spreekt met zijn familie, dat hij met zijn broer spreekt omdat zijn vader is meegenomen sinds 2 oktober 2025 (persoonlijk onderhoud CGVS 12/11/2025, p. 6), dat ze zijn vader hebben meegenomen, dat ze hem willen omdat hij nog jong is, ze zijn vader meegenomen hebben om hem te lokken, hij geen info heeft over de nieuwe malek, geen contacten heeft, dat zijn familie stiekem is verhuisd naar Baghlan, niemand wist waar zijn familie was en ze toch zijn familie hebben gevonden en zijn vader hebben meegenomen, dat zijn broer hem verteld heeft dat zijn vader werd meegenomen, dat zijn broer en hij geen info meer hebben over zijn vader, dat ze zijn broer niet willen meenemen omdat hij aan het studeren is (persoonlijk onderhoud CGVS 12/11/2025, p. 11 en 12). Aldus blijkt uit verzoekers verklaringen ook niet dat er sprake is van communicatieproblemen, angst of beperkte middelen waardoor verzoeker zich niet zou kunnen bevragen bij zijn broer tijdens de talrijke contacten of waardoor zijn broer niet meer informatie zou kunnen geven of kunnen verkrijgen.

Bovendien weerlegt verzoeker met zijn betoog geenszins de pertinente vaststellingen *“Na uw vertrek uit Afghanistan zijn uw overige gezinsleden in hetzelfde huis, in hetzelfde dorp blijven wonen. U gevraagd naar problemen, stelde u dat er niets speciaals was gebeurd maar dat de taliban telkens naar uw huis kwamen om uw vader te vragen waar u zich bevond (CGVS 1, p 23). Uw vader werd zelfs gewaarschuwd dat ze hem zouden vermoorden als hij u niet aan hen presenteerde (CGVS 1, p 11 en 23). Toch ondernam hij zelf geen stappen terwijl hij u wel weg stuurde. U stelt dat uw vader pas naar Baghlan verhuisde nadat de malek omkwam in een verkeersongeluk en hij niet meer kon rekenen op de steun van deze man (CGVS 2, p 8 en 11). Het is niet logisch dat uw vader zijn veiligheid en die van zijn gezin zou laten afhangen van een man die hem ook heeft bedreigd met de dood als hij u niet zou presenteren aan de taliban (CGVS 1, p 23). De afwachtende en berustende houding van u en uw vader valt niet te rijmen met de ernstige dreiging door de taliban en doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen.”*

Verzoeker maakt met zijn betoog dan ook niet aannemelijk dat automatisch de ernst van de verdwijning van zijn vader ondergraven wordt zonder een inhoudelijke toetsing en toont niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld *“Het is bijgevolg zeer onaannemelijk dat u geen verdere vragen zou stellen aan uw moeder/familie over de verdwijning/ontvoering van uw vader, zeker als dit te maken heeft met de reden waarom u zelf bent gevlucht. Het opvallende gebrek aan interesse in het lot van uw vader doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van uw eigen vrees.”*

4.7.1.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening 2024/1347/EU)).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.10. Waar verzoeker erop wijst dat twijfels over bepaalde aspecten van zijn relaas het CGVS niet van haar opdracht ontslaat om zijn vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen, wijst de Raad erop dat het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

4.7.1.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, a) en b) van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a) en b) de omzetting is.

#### 4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de

gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste

leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('Ministry of Communications and Information Technology') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten,

intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder

risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "poor guys" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen". Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder

uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Waar verzoeker betoogt dat Zabiullah Mujahid in een verklaring op 31 augustus 2021 aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung heeft gesteld dat Afghaanen bij een terugkeer veroordeeld moeten worden, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghaanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: "*Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?*" en deze antwoordt: "*Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.*" ("*Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?*") "*Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.*") Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerm minst duidelijk.

4.7.2.2. In de bestreden beslissing wordt betreffende de opgeworpen vrees voor vervolging door de taliban omwille zijn verblijf in België, onder meer gesteld wat volgt:

*"U stelt als bijkomend asielmotief dat u mogelijk problemen zal krijgen bij terugkeer omdat u al vier jaar in België woont en dat u in Afghanistan uw baard niet zou mogen scheren, of een eigen kapsel zou mogen hebben. U vreest er niet naar restaurants, cinema's, discotheken te kunnen gaan of er te kunnen afspreken met vrienden (CGVS 2, p 14). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat*

deze activiteiten of levensstijl een uiting zijn van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen (zie verder in deze beslissing).

(...)

Het document dat aantoonde dat u Nederlandse lessen volgt, toont aan dat u zich in de Belgische maatschappij wenst te integreren en voegt verder niets toe.

(...)

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 18-19 jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde koranstudies volgde en beëindigd hebt en op de velden werkte van uw vader (CGVS 1, p 5). Bovendien bent u gekend met heersende waarden en normen van de taliban aangezien u ze bij elke oogst ushr en zakaat diende te betalen (CGVS 2, p 5).

Voorts blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over incidenten met de lokale taliban. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van vier jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

4.7.2.3. Verzoeker betoogt dat hij wel stukken neerlegde over Nederlandse taallessen en een concrete vrees voor sociale beperkingen en talibanregels bij terugkeer verklaarde. Hij meent dat zelfs indien dit niet automatisch vervolging bewijst, het CGVS de elementen in samenhang met de rest diende te beoordelen, dat iemand die volgens zijn relaas al een problematisch verleden heeft met talibanrekrutering en die nu opnieuw wordt gevisieerd via zijn vader, bij terugkeer meer risico kan lopen bij controles en in een conservatieve omgeving, ook zonder 'activistische profilering', dat de bestreden beslissing deze elementen grotendeels los van elkaar behandelt.

Waar verzoeker stelt dat hij stukken neerlegde over Nederlandse taallessen en een concrete vrees voor sociale beperkingen en talibanregels bij terugkeer verklaarde, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat hiermee rekening werd gehouden doch dat werd geoordeeld "Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden

*en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.”*

Voorts kan verzoeker niet gevolgd worden dat het CGVS de elementen niet in samenhang met de rest heeft beoordeeld, dat iemand die volgens zijn relaas al een problematisch verleden heeft met talibanrekrutering en die nu opnieuw wordt gevisieerd via zijn vader, bij terugkeer meer risico kan lopen bij controles en in een conservatieve omgeving, ook zonder ‘activistische profilering’, dat de bestreden beslissing deze elementen grotendeels los van elkaar behandelt. Immers heeft verweerder in de bestreden beslissing aangegeven dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn persoonlijke gedwongen rekrutering en de daaraan gekoppelde vervolging door de taliban alsook er vervolgens op gewezen dat reeds was gebleken dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst *“naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat (hij) een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban (hem) niet zal viseren bij een terugkeer naar (zijn) land van herkomst.”*

4.7.2.4. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan 4 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 17 januari 2022, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn familie nog in Baghlan, Afghanistan verblijft (persoonlijk onderhoud CGVS 12/11/2025, p. 6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn familie/broer (persoonlijk onderhoud CGVS 12/11/2025, p. 6) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS 12/11/2025, p. 4).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker ter terechtzitting verklaart dat hij hier 5 jaar in België is, naar school gaat, activiteiten doet op school met andere leerlingen en kerken bezoekt, dat dat een probleem zal zijn, dat hij als ongelovige zal worden beschouwd, dat zijn moeder te weten is gekomen dat hij naar de kerk gaat en zegt dat mensen hem zullen beschouwen als ongelovige en hij problemen zal hebben, dat ze zelfs zijn familie heeft aangesproken, dat hier geen gevaar is, dat hij aangepast is, hier werkt en hier belastingen betaalt, dat zijn leerkrachten positief zijn over hem en hopen dat hij in België mag blijven, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij, behoudens zijn verblijf van een ruim 4 jaar in België, op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afgaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van ruim 4 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op het leven onder talibanbewind en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de strikte interpretatie van de sharia en de moraliteitswet, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*), maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

De Raad wijst er nog op dat niet wordt betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*", dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden,

met argwaan worden bekeken en door de Taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.7.2.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

#### 4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad herhaalt dat artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota, noch uit de landeninformatie aangebracht door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.7.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of

enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door in de aanvullende nota te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de Taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia, noch door louter gewag te maken van de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren en te stellen dat de socio-economische situatie van terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij daar eerder aangaf dat zijn familie nog in Baghlan, Afghanistan verblijft (persoonlijk onderhoud CGVS 12/11/2025, p. 6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn familie/broer (persoonlijk onderhoud CGVS 12/11/2025, p. 6).

4.7.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

4.8. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, §2, c) de omzetting is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED-gegevens voor januari-november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling aan van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal "*battles*" daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten "*violence against civilians*" daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal "*explosions/remote violence*" toe van 94 naar 125, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 registreerde ACLED 347 geweldsincidenten, waarvan 108 "*battles*", 156 "*explosions/remote violence*" en 83 "*violence against civilians*".

Volgens UCDP-data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten "*violence against civilians*" tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de facto*-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37). In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde UCDP een aantal van 360 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 52-70; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 6-7).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakten en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 waren er 33 burgerdoden te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroeperingen betrokken waren (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 56-58; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 vielen er zes burgerdoden in één aanslag van ISKP. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*‘Tehreek-e-Taliban’* (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio’s tientallen burgerslachtoffers. In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die in november werd bevestigd, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes in de grensgebieden gerapporteerd.

Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers was in 2025 dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op vermeende TTP doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. De Pakistaanse minister van defensie verklaarde een ‘open oorlog’ tegen Afghanistan. De volgende tien provincies, Kabul, Kandahar, Khost, Kunar, Laghman, Nangarhar, Nuristan, Parwan, Paktja en Paktika, werden getroffen door Pakistaanse luchtaanvallen, artillerievuur, mortier- en drone-aanvallen. Volgens UNOCHA was er in maart 2026 een intensifiëring en geografische uitbreiding van de vijandelijkheden waarbij grote stedelijke gebieden in toenemende mate werden getroffen, met een stijging van het aantal ontheemden

In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit “*explosions/remote violence*” in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan een aantal het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37), Khost (33) en Kunar (26). Hierbij wordt aangestipt dat het om voorlopige gegevens gaat, gelet op het conflict met Pakistan en het gegeven dat het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in deze periode nog zou kunnen stijgen.

De vijandelijkheden hebben impact gehad op de bewegingsvrijheid van humanitaire organisaties. In sommige provincies schorste WFP zijn voedselhulp. Ook burgerlijke infrastructuur, zoals ziekenhuizen en scholen, werden getroffen (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 9-14).

De algemene daling van het geweld op het Afghaanse grondgebied heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p.

71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46). Eind februari zouden er volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd zijn geraakt door het conflict met Pakistan (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 11-12).

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, is het daarom van belang rekening te houden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Hij verklaart dat zijn familie heden in de provincie Baghlan verblijft.

Rekening houdend met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkte aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst, is de Raad van oordeel dat in deze stand van zaken er geen aanwijzingen zijn dat in verzoekers regio van herkomst en in de regio waar zijn familie heden verblijft een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit landeninformatie blijkt daarenboven dat voor deze provincies geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

4.8.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

4.8.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Het betoog van verzoeker in de aanvullende nota doet aan het voorgaande niets af. Vooreerst brengt verzoeker ook in deze aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyses en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota. Ter volledigheid stelt de Raad vast dat een deel van de informatie waarnaar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst betrekking heeft op de situatie van meisjes en vrouwen, en betreft dan ook vanzelfsprekend niet verzoeker.

Voorts werpt verzoeker ook met zijn betoog over de situatie van terugkeerders die blijkt uit de algemene informatie die hij citeert, waarbij hij onder meer wijst op het element van langdurige afwezigheid uit Afghanistan die in rekening moet genomen worden, geen ander licht op bovenstaande vaststellingen hieromtrent. Hij verwijst verder naar zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan en in Europa en meer specifiek België en stelt in heel algemene bewoordingen dat de integratie van verzoeker in België een essentieel element is, dat integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland, maar laat opnieuw na een verwestering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij een groter risico zou lopen bij terugkeer, zoals in de door hem aangereikte informatie aangegeven.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota betoogt dat integratie-elementen ook een rol spelen in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen, dat een terugkeer naar Afghanistan niet alleen kan leiden tot een schending van het non-refoulementbeginsel, maar ook van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.-

Uit wat voorafgaat blijkt voorts dat rekening werd gehouden met het verslag van SEM van februari 2025. Door enkel passages uit dit verslag te citeren, en te stellen dat IOM niet meewerkt betreffende terugkeerders uit het Westen, SEM zelf toegeeft dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is het niet bestaat en dat de cijfers van het UNHCR slechts een zeer kleine portie betreffende van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan, Iran en Turkije die door het UNHCR geregistreerd werden en dat daarenboven wel degelijk problemen gerapporteerd werden, alsook dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet kan vergeleken worden met de situatie van permanente terugkeerders, werpt verzoeker geen ander licht op de bovenvermelde analyses.

Waar verzoeker stelt dat de situatie van terugkeerders met een bijzonder profiel of die verwesterd zijn problematisch kan zijn, wordt dit niet ontkend.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat IOM niet meewerkt aan een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.7.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Ook door te betogen onder verwijzing naar rapporten dat de socio-economische situatie van terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven en dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de *de facto* autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijnende armoede en noden in Afghanistan, werpt verzoeker, zoals reeds werd aangehaald, geen ander licht op de gemaakte analyse van de socio-economische situatie, zoals vermeld in punt 4.7.3. Evenmin door te wijzen op een aardbeving van 3 november 2025.

Tot slot wijst de Raad erop dat de door verzoeker aangehaalde informatie over de algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan geen ander licht werpt op de voorgaande analyse vermeld in punt 4.8.1. gebaseerd op de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht in de door de commissaris-generaal op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.12. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER